

LIBRIS

We know
books

@ Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Popescu, Radu

Moștenirea Medeci / Radu Popescu ; pref. de Oana
Cristea Grigorescu, - București : Eikon, 2024
ISBN 978-606-49-1265-7
I. Cristea Grigorescu, Oana (pref.)
821.135.1

Pe copertă: Afișul spectacolului MEDEEA: FURIE
(actrița Valentina Zaharia)

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Radu Popescu

MOȘTENIREA , MEDEEI

4 piese de teatru

Prefață de

Oana Cristea Grigorescu

E I K O N

București, 2024

Cuprins

Prefață	5
Ultima dorință	13
Paliativ	63
Cercurile încrederii	123
Medeea: furie	203

ULTIMA DORINȚĂ (titlu inițial: TESTAMENT) a fost nominalizat în 2010 la „Irish Embassy Award for Emerging Romanian Playwright” pentru texte românești montate în premieră.

Premiera absolută a avut loc în **octombrie 2010** și a reprezentat prima producție a Teatrului Apropo sub această titulatură, cu următoarea echipă artistică:

NICOLE – Cristina Găvrus
ALEXANDRA – Andreea Dragnea

Scenografie: Alexandra Oancea
Regie: Radu Popescu

Spectacolul a fost prezentat în proiectul „Comedia ține la TINERi” al Teatrului de Comedie în decembrie 2010.

Textul a beneficiar ulterior de mai multe montări și spectacole în diverse distribuții (Teatrul Apropo, POINT, Universitatea „Paolo Grassi” din Milano).

Producția din 2016 a Teatrului Apropo avându-le în distribuție pe Mihaela Popa (Nicole) și Ana Sorina Corneanu (Alexandra) a fost prezentată în 2017 la Grusomhetens Theater din Oslo în cadrul unui proiect susținut de Institutul Cultural Român și EEA Grants.

În perioada 2019 – 2021 Radu Popescu a reprezentat cu acest text România în proiectul de promovare a dramaturgiei europene „Fabulamundi”. În cadrul acestuia în 2020 la Universitatea „Paolo Grassi” din Milano a fost realizată o montare, în regia Virginiei Landi.

„The Will / Testament” – a fost nominalizat în 2021 la secțiunea în limba engleză a renumitului Premiu de Dramaturgie Carlo Annoni (Italia) pentru o piesă de teatru LGBT – dintr-un număr de mai mult de 730 de piese în limba engleză înscrise în concurs;

O nouă producție a fost realizată în cadrul unui proiect finanțat de Administrația Fondului Cultural Național („Traversarea interzisă”) și a avut Premiera în 16 septembrie 2024 la Teatrul Apropo în cadrul Festivalului Bucharest Fringe, Ediția a 14-a, cu următoarea componență a echipei artistice:

NICOLE – Nicoleta Marica
ALEXANDRA – Claudia Moroșanu

Scenografia: Nairam.Marian Văsi
Muzica: Alexandru Suci
Multimedia: B4 (Bogdan Benea, Dragoș Mazo, Vlad Gheorghe, Bogdan Nedelcu)
Regia: Radu Popescu

PERSOANELE:

NICOLE
ALEXANDRA

Scena 1

Spațiu gol. Lumină de sală pe public.

ACTRIȚELE: (*iși împart replicile, alternativ*)

Povestea pe care o veți vedea nu s-a întâmplat. Și asta pentru că, după toate peripețiile, o să ies la aplauze la fel ca acum, poate doar puțin mai emoționată de lucrurile prin care voi trece – asta dacă îmi iese cât de cât. Voi fi doar cu o oră și jumătate mai bătrână – dar asta e valabil pentru toți cei de față, nu?

Există diferite motive pentru care veți vedea în seara asta ceea ce veți vedea, începând cu orgoliul nostru de actrițe care vrem să ne vedem pe scenă și să fim apreciate în modul acesta ciudat, și terminând cu orgoliul vostru de spectatori care aveți senzația că participați la ceva important – un act de cultură.

Dar, într-un final, nimic din toate astea nu vor schimba ceva, nu? În final vom fi doar cu o oră și jumătate mai bătrâni. Puteam la fel de bine să stăm acasă. Iar noi am fi scutit multe ore din viață în care am făcut munca asta ciudată care se cheamă repetiții.

Bine, deci ați prins ideea... Ideea e că nimic din ce veți vedea nu s-a întâmplat. Sau, poate că s-a întâmplat ceva... Dar în mod sigur nu chiar așa. Atunci... să-i dăm bice!

Scena 2

Birou de avocatură. Sală de întâlnire tip office, total lipsită de personalitate. O masă mare rotundă, scaune tip office, câteva obiecte „de artă” drept decor (tablou, figurină, albume de artă).

La masă: ALEXANDRA îmbrăcată regulamentar cu uniformă tipică de office – fustă până la genunchi, sacou asortat – și NICOLE, îmbrăcată lejer dar îngrijit. ALEXANDRA o interviuează pe NICOLE și notează răspunsurile pe un formular pe care îl are prins pe un notepad.

NICOLE: Atanasescu.

ALEXANDRA: Vârsta?

NICOLE: 28.

ALEXANDRA: Îhm.

NICOLE: Ce?

ALEXANDRA: Nimic.

NICOLE: Ți se pare ciudat?

ALEXANDRA: Nu.

NICOLE: Oamenii mor foarte tineri acum. Nu știi?

Ateroscleroză. Moarte subită. Infarct sub treizeci de ani.

Din astea.

ALEXANDRA: Ești medic?

NICOLE: Nu. Sunt IT-istă. Chestii pe calculator.

ALEXANDRA: Da, știu.

NICOLE: Dar am avut de-a face. Cu medici, adică.

ALEXANDRA: Ah. Îmi pare rău.

NICOLE: De ce?

ALEXANDRA: Păi – în general, nu e de bine când ai de-a face cu doctorii, nu?

NICOLE: Așa crezi?

ALEXANDRA: (stânjenită) Da, mă rog... (caută în formular) Chiar aveam o rubrică legată de asta... Aici. Da... Angajată la...?

NICOLE: Nu sunt angajată. Lucrez pe proiect.

ALEXANDRA: Deci liber profesionistă...

NICOLE: Cam așa ceva. Dar tu?

ALEXANDRA: Eu – ce?

NICOLE: Ești angajată de mult aici?

ALEXANDRA: De trei luni.

NICOLE: Îhm.

ALEXANDRA: Sunt stagiară.

NICOLE: Frumos.

ALEXANDRA: Da, mă rog...

NICOLE: Nu e frumos?

ALEXANDRA: Ba da, ba da... Doar că... Mă rog. Mai e mult până departe. Mai am de tras.

NICOLE: Completezi formulare.

ALEXANDRA: Ei, nu...

NICOLE: Pentru tinere ciudate.

ALEXANDRA: De ce ciudate? Nu-i adevărat. (scurtă pauză) Chiar îmi face plăcere să lucrăm împreună.

NICOLE: Pe bune?

ALEXANDRA: Da, pe bune.

NICOLE: Nu o spui doar așa, pentru că trebuie și ca să avem o relație profesională OK?

ALEXANDRA: Nu.

NICOLE: Nu face parte din formulele standard care se poartă în astfel de situații?

ALEXANDRA: Nu. (schimb lung de priviri)

NICOLE: Parcă – parcă îmi vine să te cred.

ALEXANDRA: Păi... Poate că există formulări de genul ăsta pe care le spui și din politețe...

NICOLE: Aha.

ALEXANDRA: Dar mie chiar îmi place de tine. Pe bune. (scurtă pauză) Uite ce prostii mă pui să spun.

NICOLE: De ce? E OK.

ALEXANDRA: O relație avocat – client nu trebuie să se limiteze la hârtii. Avocatul trebuie să înțeleagă problema clientului în ansamblul ei, pentru a-l putea servi cât mai bine. Noi trebuie să ne gândim și la acele lucruri pe care tu nu știi – sau nu poți – să le prevezi. Mă refer la aspectele juridice, dar ele se nasc din probleme și suferințe omenești.

NICOLE: „Probleme și suferințe omenești”. Frumos spus. Cred că citești mult.

ALEXANDRA: Nu neapărat. Da, mă rog... Există clauze speciale pe care dorești să le menționăm în mod expres în document?

NICOLE: Da. Una singură.

ALEXANDRA: Așa. Anume?

NICOLE: Nu vreau să fiu înmormântată ortodox. Vreau să fiu incinerată.

ALEXANDRA: Am înțeles.

NICOLE: De asta fac testamentul.

ALEXANDRA: Doar de asta?

NICOLE: (după o clipă) Da, cred că da.

ALEXANDRA: Crezi că există persoane care ar avea de obiectat cu privire la această dorință a ta?

NICOLE: Oh, da! Tot familionul!

ALEXANDRA: Mama, tata...?

NICOLE: Unchi, mătuși... Tot alaiul! Da' ce le pasă lor... Sunt toți foarte departe...

ALEXANDRA: Nu ești din București?

NICOLE: Nu. Tu?

ALEXANDRA: Născută și crescută între blocuri. Scuze, întrebarea asta nu era pe chestionar.

NICOLE: Nu-i nici o problemă.

ALEXANDRA: Nu? (*schimb de priviri*)

NICOLE: Dacă nu vreau, nu răspund. Logic, nu?

ALEXANDRA: (*emoționată*) Bine... Pe cine vrei să numești executor testamentar?

NICOLE: Ce anume?

ALEXANDRA: Un executor testamentar e acea persoană...

NICOLE: Nu, că știu. Adică – îmi dau seama la ce se referă.

ALEXANDRA: Ideal ar fi un prieten. Care să înțeleagă toate aspectele, atât pe cele juridice, cât și pe cele umane.

NICOLE: Un prieten – sigur.

ALEXANDRA: Da, un prieten.

NICOLE: Da. O să mă gândesc.

ALEXANDRA: Înseamnă că mai trebuie să ne vedem o dată, după ce te hotărăști.

NICOLE: Și asta e o problemă?

ALEXANDRA: Nici una. Doar că va trebui să mai plătești ceva în plus... Știi că la noi se taxează la oră de lucru. Bine, n-o să fie mult... Când te hotărăști mă suni – îți las cartea mea de vizită - și stabilim imediat o întâlnire. N-ar trebui să mai fie multe detalii de trecut... Ah – de exemplu – trebuie să faci o listă cu bunurile – dacă sunt lucruri de valoare, sau chiar și simbolice - și vrei să le lași cuiva anume...

NICOLE: Asta e ca în filme...

ALEXANDRA: Doar dacă vrei.

NICOLE: Da, da, doar că nu prea... E ciudat.

ALEXANDRA: Toată povestea asta e ciudată.

NICOLE: Așa și se pare?

ALEXANDRA: Nu vezi în fiecare zi fete tinere și frumoase care vor să își scrie testamentul.

NICOLE: Mulțumesc de compliment. Dar nu mă consider frumoasă. Și nici tânără.

ALEXANDRA: Tinerețea e în suflet...

NICOLE: Da, tocmai.

ALEXANDRA: Iar frumusețea în ochii celorlalți.

NICOLE: Citești mult.

ALEXANDRA: Mai mult literatură de specialitate.

Dar tu? Ce hobby-uri ai?

NICOLE: Asta e o întrebare din formular?

ALEXANDRA: Culmea – da.

NICOLE: Aha. Păi... nu cine știe ce. Filmele. Le iau de pe net. Nu prea ies. Teatrul... Mergeam mult la teatru. Acum nu prea... M-am apucat de vreun an să fac puzzle-uri. Știi, din alea mari, cu mii de piese? Îmi iau câte o lună – două...

ALEXANDRA: Tare!

NICOLE: Dar tu?

ALEXANDRA: (*zâmbeste*) Asta nu e trecută în formular.

Scena 3

Spațiu gol.

NICOLE: (*cu o clepsidră mică în mână*) A întârziat douăzeci de minute. Urâsc când cineva întârzie și asta pentru că și eu am fost la fel. Dar m-am luptat cu mine, pentru că știu ce important e, și acum nu mai întârzii. Niciodată. Știu că e greu, dar dacă eu am putut... E o chestie de minim respect pentru celălalt. A întârziat douăzeci de minute și s-a dus dracu' cina mea. Am zis că dacă tot mergem la cafe-teatru să nu mai mănânc acasă, să vin repede la întâlnire. Eram in the mood for Paste Carbonara rău de tot. Da' eu – I am fucking stupid! – am zis să nu intru fără ea, că nu e frumos! Și când a ajuns – după douăzeci de minute! – până am intrat, până ne-am așezat, până

a venit cineva să ne ia comanda – gata, piesa stătea să înceapă și nu se mai putea comanda mâncare. E fucking horror să vezi teatru pe burta goală, vă spun eu! Așa că după am rămas, că eram foarte frustrată. A rămas și ea, că n-a avut încotro. Am comandat de mâncare și o sticlă de vin. Iar la desert încă o sticlă de vin. Am avut noroc că nu mai era nici un al doilea spectacol după în seara asta, cum se mai întâmplă, așa că am putut sta până la ora închiderii. Iar vinul ajută întotdeauna. (*face cu ochiul*)

Scena 4

Cafenea. Seară.

*NICOLE și ALEXANDRA la o masă,
cu pahare deja golite între ele.*

ALEXANDRA: Așa... Și. Deci. Tu vrei să te sinucizi?

NICOLE: De ce mă întrebi?

ALEXANDRA: Datoria avocatului este să știe tot.

NICOLE: Da? De asta m-ai invitat la teatru? Cum spuneați? Ca să aflu „durerile și suferințele omenești”?

ALEXANDRA: Poate. Poate mi-a făcut și plăcere.

NICOLE: Și mie.

ALEXANDRA: Sinuciderea e un mare păcat.

NICOLE: Așa se spune.

ALEXANDRA: Așa este.

NICOLE: Când crezi în povești de genul ăsta.

ALEXANDRA: Nu crezi în Dumnezeu?

NICOLE râde. *Pauză.*

NICOLE: Tu crezi?

ALEXANDRA: Da. Din toată inima.

NICOLE: Atunci – scuze.

ALEXANDRA: Nu trebuie să-ți ceri scuze. Eu vreau doar să te ajut.

NICOLE: O să mă ajuți foarte tare dacă o să îmi faci testamentul ăla cât mai repede.

ALEXANDRA: Te grăbești?

NICOLE: În seara asta nu. (*pauză*) (*face semn să îi toarne vin din sticlă*) Hm?

ALEXANDRA: (*iși acoperă paharul cu palma*) Nu, nu...

NICOLE: Hai... Dacă mai bem un pahar cine știe ce mă mai apuc să îți spun... (*iși toarnă ei întâi*)

ALEXANDRA: Da, iar eu o să dansez pe mese.

NICOLE: Hm. O să fie interesant.

ALEXANDRA: Nu, crede-mă! Și n-o să mai prind metrourl.

NICOLE: Luăm un taxi. Fac eu cinste. Și cu vinul.

ALEXANDRA: Ei, nu...

NICOLE: Ba da. Ce, tu n-ai făcut cinste cu biletele? (*ii dă delicat mâna la o parte Alexandrei și îi toarnă vin*) Noroc!

ALEXANDRA: Noroc! (*beau*)

ALEXANDRA: A fost o seară tare frumoasă.

NICOLE: Mda.

ALEXANDRA: Piesa a fost superbă.

NICOLE: Pe bune?

ALEXANDRA: Cum adică?

NICOLE: Chiar ți-a plăcut?

ALEXANDRA: Mult de tot. Ție nu?

NICOLE: N-am văzut demult o porcărie mai mare. Ce, te-am șocat?

ALEXANDRA: Nu, doar că mă mir...

NICOLE: Ce m-a enervat cel mai tare au fost aplauzele de la sfârșit. Ovațiile! Cred că genul ăsta de distracție nu mai e de mine. Îmi dă senzația că eu sunt aia nebună și nu înțeleg „Arta” – deși știu că nu-i așa. Pentru că am și alți termeni de comparație.

ALEXANDRA: Eu nu am termen de comparație.

NICOLE: Dar nu e nici o supărare dacă ți-a plăcut. Foarte bine.

ALEXANDRA: Dar ce te-a deranjat așa tare?

NICOLE: Nu suport minciuna.

ALEXANDRA: Poveștile de iubire nu ți s-au părut credibile?

NICOLE: Poveștile erau OK. Cum jucau ăia...

ALEXANDRA: La mine a fost invers. Actorii mi-au plăcut, nu poveștile.

NICOLE: (*râde*) De ce?

ALEXANDRA: Cel puțin a doua poveste a fost...

NICOLE: Aia cu lesbienele? De ce?

ALEXANDRA: Păi eu nu cred că există femei din astea pe toate drumurile.

NICOLE: Ei, se mai găsesc...

ALEXANDRA: O fi, da /

NICOLE: Plus că asta e la teatru – povești exemplare.

ALEXANDRA: Și, totuși...

NICOLE: Ei, de parcă ție nu ți s-a întâmplat să îți placă de cum arată o femeie, și...

ALEXANDRA: Poftim?!

NICOLE: Ce? Ziceam și eu așa, ce sari în sus... (*Nicole se uită la Alexandra și devine gânditoare*)

ALEXANDRA: Ce te deranjează atât de mult la o înmormântare?

NICOLE: Poftim?

ALEXANDRA: Mă întrebam de ce... /

NICOLE: Da – da. Ceremonia.

ALEXANDRA: Aa.

NICOLE: Este atât de stupidă.

ALEXANDRA: Stupidă?

NICOLE: Da. Ridicolă.

ALEXANDRA: Ridicolă. Unii oameni cred în ea.

NICOLE: Eu nu.

ALEXANDRA: Totuși... Flăcările...

NICOLE: Ce flăcări?

ALEXANDRA: Mă refeream la incinerare. Să îți dorești să arzi...

NICOLE: Dar nu îmi doresc așa ceva!

ALEXANDRA: Păi ai spus...

NICOLE: Da. Pentru că acolo n-o să mai fiu eu ci doar un corp mucegăit și vânăt.

ALEXANDRA: Devine morbid.

NICOLE: Tot ce vreau să spun este că - cenușa mi se pare mult mai igienică.

ALEXANDRA: Credeam că sunt mai degrabă palizi decât vineți.

NICOLE: Cine?

ALEXANDRA: Oamenii.

NICOLE: Oamenii? Vrei să spui – cadavrele?

ALEXANDRA: Cadavrele – da...

NICOLE: Cred că depinde de la caz la caz.

ALEXANDRA: Devine morbid.

NICOLE: Da, am darul ăsta – să înveslesc oamenii.

(schimbare de lumină.

Spot pe ALEXANDRA, aparte al acesteia)

ALEXANDRA: Și atunci mi-am amintit brusc de Silvia. Straniu și trist – o amintire veche.

Silvia, singura mea prietenă din liceu. O nebună. Îi plăceau atât de mult băieții! Vreo doi ani după ce am intrat la facultate nu am mai văzut-o. Și într-o zi, așa, am aflat că a murit. Stupid, într-un accident de motocicletă. Douăzeci și doi de ani. La priveghi nici măcar n-am mai recunoscut-o. Era întinsă acolo... Un corp...

Atât de palidă. Începuse deja să miroasă. Avea un suflet bun. Dumnezeu s-o ierte. Și când te gândești... că era atât de plină de viață. În liceu eram... Am stat goale, una în fața celeilalte și... Și acum am un gol în stomac când îmi aduc aminte.

(începe brusc să tușească; schimbare de lumină la loc. O vedem pe Nicole care fumează cu un aer gânditor)

ALEXANDRA: Scuze. Nu suport fumul.

NICOLE: Nu, eu scuze. Nu mă pot abține *(stinge țigara)*
Mergem?

ALEXANDRA: Da, cred că ar fi mai bine.

NICOLE: Mulțumesc pentru seară.

ALEXANDRA: Și eu. Data viitoare vin să îmi arăți colecția ta de puzzle-uri.

NICOLE: Nu se pătrunde atât de ușor în budoarul meu.

Data viitoare te duc la un film cu efecte speciale la Mall.

ALEXANDRA: Nu mă pasionează.

NICOLE: Cum vrei. Tu pierzi.

Scena 5

Scenă goală.

ALEXANDRA: Lumea se vede cu totul altfel de la etajul al doisprezecelea. Mai ales atunci când clădirea de business în care te afli e construită în mod aproape ilegal într-un cartier de case vechi cu nivelul maxim de două etaje. Vezi tot, toate curțile oamenilor, toate obiectele acelea risipite, gardurile și acoperișurile și pomișorii chirciți care dau să înfrunzească timid, grămezi de cărămizi și molozi, plastice, carcase vechi și uitate de mașini, cauciucuri

uzate, lopeți, țevi, resturi. Unele case par părăsite, în alte părți buruieni anormale cresc peste terenuri virane ce-și așteaptă investitorul plin de bani să ridice un competitor sediului mândru în care te afli. „Mândria merge înaintea pieririi, și trufia merge înaintea căderii” – Proverbe 16:18. Ești sus, desupra tuturor și te simți așa... Respiri aerul ăsta îmbibat cu orgoliu, cu sete de bani, cu luptă pentru *nimic*. Mă simt mare și umilă, sufocată de această lume încrâncenată, mică în mândria mea, goliță, ca acea carcasă goală și roșie, scorojită, peste care cresc frunze late de brusture. Acolo, peste trei străduțe, în curtea cu zid surpat de cărămidă și cearceafuri întinse la uscat în balcoane căzute.

„De aceea omorâți mădularele voastre cari sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli”. Coloseni 3:5.

Ce caut eu aici?

Scena 6

Biroul de avocatură. Sala de întâlniri. Nicole, la fereastră, privește în gol, cu o țigară în mână, abia abținându-se să nu o aprindă. Intră Alexandra.

NICOLE: Bună.

ALEXANDRA: Bună.

NICOLE: De ce te ferești de mine?

ALEXANDRA: Nu mă feresc.

NICOLE: Îți ferești privirea.

ALEXANDRA: *(i se uită ostentativ în ochi)*

NICOLE: Bine...

ALEXANDRA: De ce ai venit?

NICOLE: M-am gândit la o chestie legată de testamentul meu.